

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 25 marca 2024 r.

DIH-3.707.150.2023.AB

DECYZJA DIH-3.46.2024

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 312), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji o wymierzeniu administracyjnej kary pieniężnej przez Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 20 listopada 2023 r. (nr KP.8361.91.2023.1), na mocy której przedsiębiorcy FRAC DETAL Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Rzeszowie (zwanemu dalej: „stroną”, „spółką” bądź „przedsiębiorcą”), wymierzono karę pieniężną w wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 10c i art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1658, ze zm.), za to, że prowadząc jednostkę handlu detalicznego, w której oferowane były torby na zakupy z tworzywa sztucznego przeznaczone do pakowania produktów oferowanych w tej jednostce, nie dopełnił wynikającego z art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi obowiązku pobrania opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego, **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

23, 25 i 30 maja 2023 r. inspektorzy reprezentujący Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (zwanego dalej: „Podkarpackim WIIH” albo „organem pierwszej instancji”), na podstawie upoważnienia z 23 maja 2023 r. (nr KP.8361.91.2023), przeprowadzili czynności kontrolne w sklepie należącym do przedsiębiorcy.

Upřednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r. poz. 236), zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”, skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli nr KP.8361.91.2023, ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli, tj. m.in. „Przestrzeganie obowiązku pobierania opłaty recyklingowej wynikającej z art. 40a ustawy o gospodarce opakowaniami”. Ww. zawiadomienie doręczono stronie 11 maja 2023 r.

W toku kontroli inspektorzy sprawdzili m.in. obowiązek pobierania opłaty recyklingowej przez spółkę, na podstawie art. 40a ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1658, ze zm.) - dalej jako „ustawa o gospodarce opakowaniami”, który stanowi, że przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego, w której są oferowane torby na zakupy z tworzywa sztucznego przeznaczone do pakowania produktów oferowanych w tej jednostce, jest obowiązany pobrać opłatę recyklingową od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego.

Powyższe zweryfikowano dokonując dwóch zakupów kontrolnych, podczas których inspektorzy, do znajdujących się na dziale warzywa i owoce, dwóch toreb na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału poniżej 15 mikrometrów (typu „zrywka”) zapakowali towar posiadający już własne opakowanie (3 mydła oraz płyn do mycia naczyń). Taki sposób wykorzystania „zrywki”, zgodnie z przepisami ustawy o gospodarce opakowaniami skutkuje obowiązkiem pobrania opłaty recyklingowej. Ponadto zakupiono również dwie inne torby z tworzywa sztucznego z logo Frac R7 i R15. Podczas weryfikacji paragonu fiskalnego za dokonane powyższe zakupy kontrolne stwierdzono, że na ww. paragonie nie zarejestrowano i nie pobrano opłaty recyklingowej wymaganej art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami, za torby z tworzywa sztucznego, tzw. „zrywki” natomiast została pobrana opłata w wysokości 0,99 zł i 1,29 zł za ww. torby z logo Frac R7 i R15. Niepobieranie opłaty recyklingowej w jednostce handlu detalicznego od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego „typu zrywka” przeznaczoną do pakowania produktów zakupionych w tej jednostce, stanowiło naruszenie postanowień art. 40a ust. 1 ww. ustawy.

W wyjaśnieniach z 23 maja 2023 r. osoba upoważniona do reprezentowania przedsiębiorcy poinformowała m.in., że w sprzedaży znajdują się wskazane powyżej dwa rodzaje toreb z tworzywa sztucznego - reklamówki z logo FRAC, a spółka odprowadza należność tytułem opłaty recyklingowej na konto Marszałka Województwa Podkarpackiego (dowód wykonanej opłaty został załączony do oświadczenia). Ponadto wyjaśniła, że kasjerka grzecznościowo nie pobrała opłaty za torby na zakupy z tworzywa sztucznego typu zrywka.

Powyższe ustalenia kontroli dały podstawę do stwierdzenia, że kontrolowany przedsiębiorca oferował konsumentom torby na zakupy z tworzywa sztucznego nie pobierając opłaty recyklingowej wymaganej art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami.

Pismem z 25 maja 2023 r. przedsiębiorca poinformował, że:

- 1) po przeprowadzonych czynnościach kontrolnych, w kontrolowanej placówce wywieszono informacje, o których mowa w art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami;
- 2) wprowadzono sprzedaż toreb bardzo lekkich z tworzywa sztucznego dla klientów, którzy użyją znajdujących się na sklepie takich toreb w innym celu niż jako podstawowe opakowanie żywności luzem lub ze względów higienicznych, oraz zamieszczono na sklepie informację dla klientów o zasadach nabywania takich toreb;
- 3) przeszkolono dodatkowo pracowników, załogę sklepu z obowiązków wynikających z ustawy o gospodarce opakowaniami.

Ustalenia kontroli zostały opisane w protokole kontroli z 30 maja 2023 r. (nr akt kontroli: KP.8361.91.2023).

W wyniku ustaleń kontroli, Podkarpacki WIIH pismem z 18 października 2023 r. zawiadomił przedsiębiorcę o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej, w trybie art. 56 ust. 1 pkt 10c ustawy o gospodarce opakowaniami. Jednocześnie, w piśmie tym, stosownie do wymogów art. 10 § 1 oraz 73 i art. 79 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.), dalej jako „kpa”, strona została pouczone o przysługującym jej prawie do czynnego udziału, zapoznania się z aktami sprawy oraz wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów w sprawie. Pismo doręczono przedsiębiorcy 19 października 2023 r.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Podkarpacki WIIH decyzją z 20 listopada 2023 r. (nr KP.8361.91.2023.1), wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 10c i art. 58 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami, za to, że prowadząc jednostkę handlu detalicznego, w której oferowane były torby na zakupy z tworzywa sztucznego przeznaczone do pakowania produktów oferowanych w tej jednostce, nie dopełnił wynikającego z art. 40a ust. 1 ww. ustawy obowiązku pobrania opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego. Ww. decyzję doręczono stronie 23 listopada 2023 r.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji”, 18 grudnia 2023 r. otrzymał przesłane, za pośrednictwem Podkarpackiego WIIH, odwołanie od ww. decyzji, w którym strona zarzuca naruszenie:

- 1) art. 189f § 1 pkt 1 kpa poprzez uznanie, iż w okolicznościach niniejszej sprawy nie zachodzą podstawy do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej pomimo, iż waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa, nałożenie kary jest pozbawione podstawy faktycznej i bezcelowe gdyż kara finansowa nie spełnia funkcji prewencyjnej ani dyscyplinująco-represyjnej.
- 2) art. 189d kpa poprzez nierozpatrzenie wszystkich okoliczności określonych w tej normie prawnej będących obligatoryjnymi dyrektywami wymiaru administracyjnej kary pieniężnej.
- 3) art. 189d kpa poprzez błędne określenie podstaw do wymierzenia kary pieniężnej i uznanie, w toku badania przestanki wagi i okoliczności naruszenia prawa, ochrony mienia lub ochrony ważnego interesu publicznego lub wyjątkowo ważnego interesu strony oraz nie ustalono czasu trwania tego naruszenia, jak również nie poczyniono żadnych ustaleń w kierunku jego ustalenia.
- 4) art. 189d kpa poprzez nie wzięcie pod uwagę okoliczności łagodzących istniejących po stronie odwołującego celem zminimalizowania nałożonej kary pieniężnej i nie wzięcie pod uwagę faktu, że było to pierwsze naruszenie prawa, strona nie była karana za takie naruszenia prawa, strona już w trakcie kontroli uwidoczniała wymagane informacje w punkcie sprzedaży, a tym samym dobrowolnie zapobiegła powstaniu negatywnych skutków wynikających z naruszenia prawa, strona nie osiągnęła żadnych korzyści wskutek naruszenia prawa.

Przedsiębiorca w odwołaniu wskazał, że poinformował o dobrowolnych działaniach dotyczących wprowadzenia do sprzedaży toreb z tworzywa sztucznego dla klientów, którzy używają toreb w innym celu niż jako podstawowe opakowanie żywności luzem lub ze względów higienicznych. Ponadto strona poinformowała o przeszkoleniu pracowników i załogi sklepu z obowiązków wynikających z ustawy o gospodarce opakowaniami.

W związku z powyższym strona wniosła o:

- 1) uchylenie zaskarżonej decyzji w całości,
- 2) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Ewentualnie, w razie stwierdzenia braku podstaw wydania decyzji merytorycznej strona wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i odstąpienie od wymierzenia spółce kary, ewentualnie z daleko idącej ostrożności wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji i wymierzenia kary niższej niż skarżona.

Pismem z 29 grudnia 2023 r. Prezes UOKiK zawiadomił ww. przedsiębiorcę o toczącym się postępowaniu administracyjnym w związku z wniesionym odwołaniem oraz poinformował, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na mocy art. 10 § 1 kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 312), dalej jako „ustawa o IH”, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes UOKiK jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Do zadań Inspekcji Handlowej, na podstawie art. 54 ustawy o gospodarce opakowaniami, należy m.in. nadzór nad przestrzeganiem przez przedsiębiorców przepisów art. 40a ww. ustawy. Zgodnie z art. 40a, przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego, w której są oferowane torby na zakupy z tworzywa sztucznego przeznaczone do pakowania produktów oferowanych w tej jednostce, jest obowiązany pobrać opłatę recyklingową od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego.

Zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 10c ustawy o gospodarce opakowaniami, kto narusza ww. obowiązek podlega administracyjnej karze pieniężnej, której wysokość, stosownie do art. 57 pkt 4 ww. ustawy wynosi od 500 zł do 20 000 zł.

Ustawa o gospodarce opakowaniami nie wskazuje przesłanek do ustalenia wysokości kary pieniężnej, w związku z czym zastosowanie znajdują tu przepisy art. 189d kpa, zawarte w dziale IVA kpa dotyczącym administracyjnych kar pieniężnych, wskazujące przesłanki do ustalenia wysokości kary.

W pierwszej kolejności Prezes UOKiK wskazuje, że ustalenia kontroli przeprowadzonej 23, 25, 30 maja 2023 r. w placówce należącej do strony, dały podstawę do stwierdzenia, że ww. przedsiębiorca nie wykonał ciężących na nim obowiązków wskazanych w art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami, tj. prowadząc jednostkę handlu detalicznego, w której są oferowane torby na zakupy z tworzywa sztucznego przeznaczone do pakowania produktów oferowanych w tej jednostce, nie pobrał opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego, o której mowa w art. 8 pkt 15a lit. a i c.

Zgodnie z art. 8 pkt 15a) ustawy o gospodarce opakowaniami przez torby na zakupy z tworzywa sztucznego - rozumie się torby na zakupy, z uchwytemi lub bez uchwytów, wykonane z tworzywa sztucznego, które są oferowane w jednostkach handlu detalicznego lub hurtowego, do których zalicza się:

- a) lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału poniżej 50 mikrometrów,

- b) bardzo lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału poniżej 15 mikrometrów, które są wymagane ze względów higienicznych lub oferowane jako podstawowe opakowanie żywności luzem, gdy pomaga to w zapobieganiu marnowaniu żywności;
- c) pozostałe torby na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału równej 50 mikrometrów i większej.

Ponadto przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego, w której są oferowane torby na zakupy z tworzywa sztucznego przeznaczone do pakowania produktów oferowanych w tej jednostce, zgodnie z art. 40a ww. ustawy, jest obowiązany pobrać opłatę recyklingową od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego, o której mowa w art. 8 pkt 15a lit. a i c (ust. 1). Jednocześnie opłaty recyklingowej nie pobiera się od nabywającego bardzo lekką torbę na zakupy z tworzywa sztucznego, o której mowa w art. 8 pkt 15a lit. b (ust. 2).

Prezes UOKiK jednocześnie wyjaśnia, że aby bardzo lekka torba na zakupy z tworzywa sztucznego nie podlegała opłacie recyklingowej, poza spełnieniem warunku grubości materiału, z którego została wykonana (poniżej 15 mikrometrów, a więc do 14 mikrometrów włącznie), równocześnie muszą zostać spełnione także przesłanki określające cel jej zastosowania tj.: wymagalność ze względów higienicznych, zastosowanie, jako podstawowe opakowanie żywności luzem, gdy pomaga to w zapobieganiu marnowania żywności (art. 8 pkt. 15a lit b ustawy o gospodarce opakowaniami). Oba te kryteria należy uwzględniać łącznie jako: opakowanie żywności sprzedawanej luzem stosowane, poza względem praktycznym, także ze względów higienicznych. Jest to więc podstawowe opakowanie żywności, dokonane w sklepie. Opakowanie podstawowe należy rozumieć jako pozostające w styczności z żywnością i nie stanowiące kolejnego opakowania. Zapakowanie przez konsumenta dokonującego zakupu w jednostce handlu detalicznego lub hurtowego w bardzo lekką torbę na zakupy z tworzywa sztucznego, towarów posiadających już własne opakowania (jak w przypadku dokonanych zakupów kontrolnych), powoduje konieczność pobrania od konsumenta przez przedsiębiorcę opłaty recyklingowej.

Mając na uwadze powyższe, organ drugiej instancji wskazuje, że pobrane przez kontrolujących torby z tworzywa sztucznego typu „zrywka” w celu zapakowania produktów posiadających już własne opakowanie (mydła i płyn do mycia naczyń), nie spełniały definicji bardzo lekkiej torby z zawartej w art. 8 pkt 15a lit. b) ustawy o gospodarce opakowaniami, gdyż zostało spełnione tylko jedno z dwóch kryteriów, tj. dotyczące grubości, w związku z czym przedmiotowe torby nie podlegały zwolnieniu z pobierania opłaty recyklingowej od nabywającego torbę z tworzywa sztucznego. Z uwagi na to, że reklamówki typu „zrywki”, jak każda inna torba służy do opakowania towarów, samo umieszczenie ww. toreb na stoiskach z owocami i warzywami, nie uświadomi klientów, że w sytuacji gdy zostanie ona użyta dla innych celów niż wskazane w definicji zawartej w ustawie, przedsiębiorca będzie miał obowiązek pobrać od nich opłatę recyklingową.

Strona postępowania w złożonym odwołaniu zarzuciła skarżonej decyzji naruszenie art. 189f § 1 pkt 1 kpa oraz 189d kpa.

Rozpatrując zawarte w odwołaniu zarzuty strony dotyczące naruszenia art. 189f § 1 pkt 1 kpa, Prezes UOKiK zbadał podniesioną w nim kwestię odstąpienia od nałożenia kary na podstawie art. 189f kpa. Powyższy przepis wskazuje wprost, jakie przesłanki muszą zostać

łącznie spełnione, aby organ mógł odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 kpa. Występują one wówczas, gdy:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa;
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełniła cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Prezes UOKiK odnosząc się do argumentów strony wskazuje, że przy ocenie wystąpienia przestępstwa znikomej wagi naruszenia (art. 189f § 1 pkt 1 kpa) należy brać pod uwagę całokształt okoliczności danego przypadku, zarówno o charakterze przedmiotowym (np. skutki naruszeń, skala tychże naruszeń), jak też podmiotowym (tzn. czy przypadek strony jest czynem zawinionym, a jeżeli tak to z jaką formą winy mamy do czynienia), przy czym istotne znaczenie należy przyznać skutkom naruszenia dóbr chronionych przez daną dziedzinę prawa administracyjnego.

Podstawą wszczęcia i przeprowadzenia postępowania w przedmiotowej sprawie, a także podstawą nałożenia na stronę administracyjnej kary pieniężnej były ustalenia faktyczne, poczynione w toku kontroli u przedsiębiorcy, stanowiące rzetelny materiał dowodowy zebrany przez Podkarpackiego WIIH. W przedmiotowej sprawie strona nie naliczyła za dwie z czterech toreb na zakupy z tworzywa sztucznego opłaty recyklingowej, o której mowa w art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami. Prezes UOKiK wskazuje, że w toku przeprowadzonej kontroli, zweryfikowano prawidłowość wyliczenia i pobierania należności za oferowane w punkcie sprzedaży torby na zakupy z tworzywa sztucznego poprzez zakup kontrolny. Inspektorzy zapakowali do dwóch toreb na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału poniżej 15 mikrometrów, mydła oraz płyn do naczyń posiadające już własne opakowanie. Weryfikacja paragonu fiskalnego za dokonany zakup wykazała, że nie naliczono opłaty za 2 ww. torby na zakupy z tworzywa sztucznego typu „zrywka”.

Opłata recyklingowa stanowi element ogólnoeuropejskiej formy dbania o środowisko i w rezultacie również o zdrowie i życie ludzkie, jak również stanowi istotny element edukacyjny dla konsumentów w zakresie ochrony środowiska. Jak wynika z pkt 4) preambuły Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2015/720 z dnia 29 kwietnia 2015 r. zmieniająca dyrektywę 94/62/WE w odniesieniu do zmniejszenia zużycia lekkich plastikowych toreb na zakupy (Dz. Urz. UE. L z 2015 r. Nr 115, str. 11), plastikowe torby na zakupy o grubości materiału poniżej 50 mikronów („lekkie plastikowe torby na zakupy”), które stanowią zdecydowaną większość całkowitej liczby plastikowych toreb na zakupy zużywanych w Unii, są rzadziej wykorzystywane ponownie niż grubsze plastikowe torby na zakupy. W konsekwencji, lekkie plastikowe torby na zakupy szybciej stają się odpadami i częściej powodują zaśmiecenie z powodu swojej lekkości i braku trwałości. A zatem największym problemem stają się takie torby, których często nie da się wykorzystać kolejny raz, tylko od razu stają się odpadem, co w przypadku toreb poniżej 15 mikrometrów jest najczęściej z góry przesądzone. Ignorowanie obowiązku pobierania opłaty lub lekceważące podejście do jej pobrania narusza w efekcie również konstytucyjnie chronione dobra. Przedsiębiorcy nie mogą stosować wybiórczo przepisów prawa i pobierać opłaty recyklingowej tylko za część z nich. Skutki fiskalne tej opłaty są jedynie elementem motywującym do rezygnacji z pobrania „zrywki”. Organ drugiej instancji wskazuje, że opłata

recyklingowa jest niewątpliwie dodatkowym kosztem klienta, ale jej naliczanie zapewnia istotny walor edukacyjny konsumentów, służąc ochronie środowiska.

Mając na uwadze powyższe, Prezes UOKiK podobnie, jak Podkarpacki WIIH, stwierdza, że nie można uznać, aby powyższe naruszenie były znikome. Podkreślić trzeba równocześnie, że chronionym dobrem jest w tym przypadku dobro wspólne, jakim jest środowisko naturalne - a celem zmniejszenie zużycia toreb, co w rezultacie skutkuje pożądanym społecznie i konstytucyjnie ugruntowanym zjawiskiem dbania o środowisko poprzez zmniejszenie ilości powstających odpadów, ograniczenie wpływu na środowisko zbędnych wytworów działalności ludzkiej oraz przeciwdziałanie szkodliwemu ich oddziaływaniu na środowisko. Tak więc niepobranie opłaty recyklingowej od nabywającego lekką torbę na zakupy z tworzywa sztucznego (o grubości poniżej 15 mikrometrów), która nie została zastosowana ze względów higienicznych lub oferowana jako podstawowe opakowanie żywności luzem, gdy pomaga to w zapobieganiu marnowania żywności, stanowi niedopełnienie ustawowych obowiązków wymaganych przepisami ustawy o gospodarce opakowaniami, a tym samym wykazuje znaczny stopień ich naruszenia. Przepisy te zostały ustanowione w celu ochrony środowiska, będącego dobrem ogółu społeczeństwa, dlatego tak ważne jest przestrzeganie przepisów, które zostały nałożone przez ustawodawcę na przedsiębiorców.

Prezes UOKiK wskazuje, że powinnością przedsiębiorcy - jako profesjonalnego uczestnika obrotu - jest przestrzeganie przepisów dotyczących jego działalności. Strona przyczyniła się do naruszenia prawa w sposób niezaprzeczalny, a naruszenie powstało ewidentnie z jej winy. Prezes UOKiK wskazuje również na fakt pobrania przez kontrolowanego opłaty za dwie inne torby na zakupy z tworzywa sztucznego (inne niż „zrywka”) co świadczy w ocenie organu drugiej instancji, na znajomość przez kontrolowanego przepisów w tym zakresie, a jednocześnie o wybiórczym potraktowaniu przepisów ustawy o opakowaniach i niepodjęciu dodatkowych starań, aby działać w pełni zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Biorąc po uwagę brzmienie art. 189f § 1 pkt 1 kpa, odstąpienie od wymierzenia kary może mieć miejsce, jeżeli obie przesłanki wynikające z tego przepisu zachodzą łącznie, a więc zarówno waga naruszenia prawa jest znikoma, jak również zachodzi okoliczność zaprzestania naruszania prawa. Przesądzenie o braku znikomości naruszenia prawa w okolicznościach niniejszej sprawy czyni niecelowym rozważanie w przedmiocie przesłanki zaprzestania naruszenia prawa. Niemniej jednak należy wskazać, że strona podjęła dobrowolne działania naprawcze w wyniku kontroli. Ww. przesłanki jednak muszą być spełnione łącznie, by organ mógł odstąpić od wymierzenia kary. Natomiast w omawianym przypadku nie spełniono warunku kumulatywności tychże przesłanek, gdyż nie można uznać, że naruszenie prawa przez stronę postępowania było znikome. Warto wskazać w tym miejscu, że prezentowane powyżej stanowisko znajduje potwierdzenie także w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z 2 grudnia 2021 r., sygn. III SA/Gd 160/21, w którym Sąd stwierdził: „by można było odstąpić w trybie art. 189f kpa od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu, waga naruszenia musi być znikoma, a strona musiałaby zaprzestać naruszenia prawa, zaś obie te przesłanki muszą zostać spełnione łącznie”.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1 kpa, ponieważ nie mogła być wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, gdyż organem właściwym do jej nałożenia jest wyłącznie wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, w tym przypadku Podkarpacki WIIH.

W ocenie organu drugiej instancji, w niniejszym przypadku brak jest również podstaw do zastosowania art. 189f § 2 i 3 kpa, tzn. fakultatywnego odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami, tj. dot. pobierania opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego. Literalna wykładnia ww. przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: *„Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że "usunięcie naruszenia prawa" nie jest tożsame z "zaprzestaniem naruszenia". Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszanie przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało)*). Charakter naruszeń, jakich dopuściła się Strona, wyklucza możliwość usunięcia skutków naruszenia prawa (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 25.07.2019 r. Sygn. akt VI SA/Wa 991/19: *„Warunkiem odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest także przywrócenie stanu zgodnego z prawem, naruszonego przez zachowanie stanowiące podstawę odpowiedzialności administracyjnej. Jak słusznie podkreślił organ usunięcie naruszenia prawa nie jest tożsame z zaprzestaniem naruszania. Aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia.”*).

W przedmiotowej sprawie przedsiębiorca wprowadził zaprzestał naruszenia, jednakże nie usunął tym samym skutków naruszenia prawa, gdyż nie ma możliwości pobrania opłaty od tych klientów, którzy w dniu kontroli mogli pobrać torby typu „zrywka” bez wniesienia opłaty recyklingowej.

Jednocześnie Prezes UOKiK, wskazuje, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej jest założenie stosowania jej automatycznie względem podmiotu ponoszącego odpowiedzialność obiektywną za naruszenie przepisów. Sankcja administracyjna ma przede wszystkim funkcję prewencyjną, ale też dyscyplinująco-represyjną, co skutkuje tym, iż adresat decyzji administracyjnej, którą nałożono na niego sankcję administracyjną z tytułu naruszenia przepisu ustawowego ponosi odpowiedzialność obiektywną. Stwierdzenie w wyniku kontroli, że jakiś podmiot nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną. Nie ma tutaj zastosowania zasada winy (por. wyrok WSA w Warszawie z 29 sierpnia 2019 r., VI SA/Wa 805/19: *„Organ nie jest władny do badania przesłanek, takich jak wina, szkoda czy działanie osób trzecich, ponieważ w świetle powołanego przepisu, nie mają one żadnego wpływu na powstanie tejże odpowiedzialności.”*). Bez znaczenia pozostają okoliczności, w wyniku których strona dopuściła się nieprawidłowości, m.in. te wskazane w oświadczeniu, że opłata recyklingowa nie została pobrana grzecznościowo.

Mając powyższe na uwadze organ drugiej instancji nie znalazł podstaw do odstąpienia od nałożenia kary administracyjnej i uznał zarzut naruszenia art. 189 f § 1 pkt 1 kpa za bezpodstawny.

Strona w odwołaniu zarzuciła również naruszenie art. 189d kpa poprzez nierozpatrzenie wszystkich okoliczności określonych w tej normie prawnej będących obligatoryjnymi dyrektywami wymiaru administracyjnej kary pieniężnej. Ponadto poprzez błędne określenie podstaw do wymierzenia kary i uznanie, w toku badania przesłanki wagi i okoliczności naruszenia prawa, ochrony mienia lub ochrony ważnego interesu publicznego lub wyjątkowo ważnego interesu strony oraz, że nie poczyniono żadnych ustaleń w kierunku ustalenia czasu trwania naruszenia. Przedsiębiorca również twierdzi, że doszło do naruszenia art. 189d kpa poprzez nie wzięcie pod uwagę okoliczności łagodzących istniejących po stronie odwołującego celem zminimalizowania nałożonej kary pieniężnej, tj. faktu, że było to pierwsze naruszenie prawa, strona nie była karana za takie naruszenia i już w trakcie kontroli uwidoczniała wymagane informacje w punkcie sprzedaży, a tym samym dobrowolnie zapobiegła powstaniu negatywnych skutków wynikających z naruszenia prawa, strona nie osiągnęła żadnych korzyści wskutek naruszenia prawa.

Analizując przedmiotową sprawę, w kontekście powyższych zarzutów Prezes UOKiK, uznaje je również za całkowicie niezasadne. Prezes UOKiK wskazuje, że zgodnie z obowiązującymi przepisami przy miarkowaniu wysokości kary pieniężnej bierze się pod uwagę przesłanki zawarte w art. 189d Kpa, które Podkarpacki WIIH prawidłowo omówił w skarżonej decyzji. Powyższy przepis zawiera szereg okoliczności jakie organ bierze się pod uwagę przy miarkowaniu wysokości kary pieniężnej, a mianowicie:

- 1) wagę i okoliczności naruszenia prawa, w szczególności potrzebę ochrony życia lub zdrowia, ochrony mienia w znacznych rozmiarach lub ochrony ważnego interesu publicznego lub wyjątkowo ważnego interesu strony oraz czas trwania tego naruszenia;
- 2) częstotliwość niedopełniania w przeszłości obowiązku albo naruszania zakazu tego samego rodzaju co niedopełnienie obowiązku albo naruszenie zakazu, w następstwie którego ma być nałożona kara;
- 3) uprzednie ukaranie za to samo zachowanie za przestępstwo, przestępstwo skarbowe, wykroczenie lub wykroczenie skarbowe;
- 4) stopień przyczynienia się strony, na którą jest nakładana administracyjna kara pieniężna, do powstania naruszenia prawa;
- 5) działania podjęte przez stronę dobrowolnie w celu uniknięcia skutków naruszenia prawa;
- 6) wysokość korzyści, którą strona osiągnęła, lub straty, której uniknęła;
- 7) w przypadku osoby fizycznej - warunki osobiste strony, na którą administracyjna kara pieniężna jest nakładana.

Prezes UOKiK zgadza się z oceną organu pierwszej instancji, który wskazuje, że strona nie wypełniła obowiązków wynikających z art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami. W toku kontroli stwierdzono, że kontrolowany prowadzący jednostkę handlu detalicznego, nie pobierał opłaty recyklingowej od nabywających torby na zakupy z tworzywa sztucznego tzw. „zrywki” w przypadku, gdy sprzedawane produkty przemysłowe we własnych opakowaniach pakowane były przez nabywcę do takich właśnie toreb. Organ drugiej instancji oceniając wagę i okoliczności naruszenia wskazuje, że przedsiębiorca jako podmiot profesjonalny zobowiązany był czynić zadość wymogom ustawowym, które m.in. określają obowiązek pobierania opłaty recyklingowej. Prezes UOKiK wskazuje, że głównym celem wprowadzenia przez ustawodawcę powyższych opłat za torby z tworzywa sztucznego jest dbałość o środowisko oraz przyjęcie takich instrumentów, aby bardzo lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego, poza ich stosowaniem ze względów higienicznych lub jako

podstawowe opakowanie żywności luzem gdy pomaga to w zapobieganiu marnowaniu żywności, nie były oferowane za darmo w punktach sprzedaży detalicznej lub hurtowej. Powyższe działanie powinno wpływać na ograniczenie wprowadzania do obrotu toreb na zakupy z tworzywa sztucznego, zastosowanie mniej szkodliwych dla środowiska materiałów alternatywnych oraz w jeszcze większym stopniu zmianę nawyków konsumenckich. Wymóg pobierania opłaty od nabywającego torbę z tworzywa sztucznego nałożono z uwagi na nadużywanie przez konsumentów i sprzedawców używania takich toreb, a to pociągało za sobą ich marnowanie i zanieczyszczanie środowiska. Należy zatem przychylić się do poglądu organu pierwszej instancji, że stwierdzone w toku kontroli naruszenie ma bezpośredni związek z ochroną środowiska, a co za tym idzie - zdrowia i interesu publicznego, jak również stwierdzić, że brak pobrania opłaty recyklingowej negatywnie wpływa na realizację celów ustawy dotyczących ochrony środowiska. Tym samym, w ocenie Prezesa UOKiK, waga naruszenia powyższego obowiązku była istotna, natomiast do naruszenia doszło wyłącznie z powodu niepodjęcia działań przez stronę. Należy w tym miejscu również wskazać, że brak pobrania opłaty stwierdzono w czasie kontroli, co zostało zweryfikowane poprzez zakup kontrolny.

Prezes UOKiK podobnie jak Podkarpacki WIIH wskazuje, że opłatę recyklingową przedsiębiorca obowiązany jest pobrać od nabywającego taką torbę, a następnie przekazać ją na rachunek właściwego miejscowo Marszałka. To nabywający - użytkownik - takiej torby ponosi koszt tej opłaty. Podkarpacki WIIH uwzględnił również fakt, że kontrolowany oferując do sprzedaży w kontrolowanej jednostce inne torby na zakupy z tworzywa sztucznego do pakowania towarów zakupionych w tym sklepie (reklamówki z logo FRAC), pobierał opłatę recyklingową od nabywających te torby.

Analizując czas trwania naruszenia, Prezes UOKiK zgadza się z organem pierwszej instancji, który wskazał, na brak możliwości ustalenia dokładnego czasu trwania naruszenia, przyjmując korzystnie dla strony, iż naruszenie stwierdzono w pierwszym dniu kontroli podczas zakupów kontrolnych, natomiast zgodnie z oświadczeniem strony nieprawidłowość została usunięta jeszcze w trakcie kontroli. Ponadto organ pierwszej instancji wskazał, że z uwagi na to, że była to pierwsza prowadzona przez niego kontrola w tym zakresie u przedsiębiorcy, wcześniejszy czas trwania naruszenia przed dniem jego stwierdzenia, nie był możliwy do ustalenia. A zatem uznał, że naruszenie mogło być krótkotrwałe lub powstać w dniu kontroli, co z pewnością było korzystne dla strony i miało wpływ na wysokość nałożonej kary pieniężnej.

Ponadto, organ drugiej instancji oceniając częstotliwość niedopełniania w przeszłości obowiązku wskazał, że było to pierwsze ujawnione przez inspektorów z Podkarpackiego WIIH, naruszenie przez stronę obowiązku pobrania opłaty recyklingowej, o której mowa w art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami.

Przesłanka dotycząca uprzedniego ukarania za to samo zachowanie za przestępstwo, przestępstwo skarbowe, wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, nie będzie miała w niniejszej sprawie zastosowania, gdyż naruszenie, którego dopuściła się strona jest zagrożone administracyjną karą pieniężną.

Przy ocenie stopnia przyczynienia się strony, na którą jest nakładana administracyjna kara pieniężna, do powstania naruszenia prawa, Prezes UOKiK stwierdza, że naruszenie przepisów, bezsprzecznie udowodnione stronie, było wynikiem nieusprawiedliwionego zaniedbania przedsiębiorcy i to powstałego w sytuacji posiadanej wiedzy o zbliżającej się

kontroli i jej zakresie. Podkarpacki WIIH prawidłowo stwierdził, że stronę jako sprzedawcę, należy traktować jako profesjonalistę, który powinien znać przepisy dotyczące działalności gospodarczej, którą prowadzi i je stosować. Organ wskazał również, że to strona decyduje o organizacji swojego przedsiębiorstwa i zapewnieniu nadzoru nad prawidłowym stosowaniem przepisów. Znamienne jest to, że przedsiębiorca został poinformowany o zamiarze wszczęcia kontroli prawie 2 tygodnie przed jej rozpoczęciem, a zatem przedsiębiorca miał odpowiednio dużo czasu, aby przygotować się do kontroli. Można przypuszczać, że gdyby kontrola organu nie odbyła się, strona mogłaby w dalszym ciągu naruszać obowiązujące przepisy prawne nie pobierając opłaty recyklingowej za torby typu zrywka.

Organ pierwszej instancji wziął również pod uwagę, wyjaśnienia przedsiębiorcy zawarte w oświadczeniu z 25 maja 2023 r. o podjętych dobrowolnych działaniach. Prezes UOKiK wskazuje jednak, iż były to działania strony wynikające z ustaleń poczynionych przez inspektorów podczas kontroli. Argument strony zawarty w pkt 4 i wskazujący na to, że strona już w trakcie kontroli uwidoczniała wymagane informacje w punkcie sprzedaży, a tym samym dobrowolnie zapobiegła powstaniu negatywnych skutków wynikających z naruszenia prawa, należy uznać za bezzasadny, gdyż obowiązkiem przedsiębiorcy wynikającym z art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami, było pobieranie opłaty recyklingowej za torby na zakupy z tworzywa sztucznego, a nie konieczność uwidocznienia informacji.

Organ pierwszej instancji prawidłowo nie uwzględnił pozostałych przesłanek dotyczących wysokości korzyści lub straty, którą strona osiągnęła lub uniknęła, a także warunków osobistych strony (jako osoby fizycznej), które zdaniem Prezesa UOKiK w omawianym przypadku oraz w odniesieniu do strony (jako spółki), nie miały zastosowania. W niniejszym przypadku nie można uznać, że naruszenie prawa było dokonywane w celu osiągnięcia korzyści bądź uniknięcia straty, dlatego też uwzględnienie niniejszej przesłanki jest bezcelowe.

Uwzględniając powyższe wyjaśnienia, organ drugiej instancji stwierdza że zarzut naruszenia art. 189d kpa jest bezzasadny.

Jeszcze raz należy podkreślić, że ustalenia kontroli zostały zawarte w protokole kontroli (nr akt kontroli: KP.8361.91.2023) w sposób niebudzący wątpliwości wskazują na naruszenie art. 40a ust. 1 ustawy o opakowaniach, czego sam przedsiębiorca nie neguje w odwołaniu.

Prezes UOKiK informuje przy tym, że art. 58 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami statuuje odpowiedzialność administracyjną podmiotów, wobec których stwierdzono naruszenie m. in. wymagań określonych w art. 40a ust. 1 ww. ustawy. Odpowiedzialność wynikająca z ww. przepisu ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą popełnienia naruszenia. Jak trafnie zauważył Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w wyroku z 6 lipca 2016 r., sygn. III SA/Po 287/16: *„Istota odpowiedzialności administracyjnej sprowadza się do tego, że aby pociągnąć do niej określony podmiot konieczne jest zaistnienie wyłącznie dwóch zasadniczych przesłanek: po pierwsze, podmiot ten musi charakteryzować się cechami wyrażonymi w normie prawnej stanowiącej podstawę odpowiedzialności oraz po drugie, musi on wyczerpać określone w tej normie znamiona działania lub zaniechania lub znamiona tegoż zachowania muszą zostać wyczerpane przez inny podmiot - o ile norma prawna przypisuje zachowanie innego podmiotu lub skutek tego zachowania wspomnianemu podmiotowi administrowanemu (delikt administracyjny). Zaistnienie powyższych przesłanek jest co do zasady wystarczające, aby podmiot*

administrowany poniósł z tytułu popełnionego deliktu administracyjnego ujemne konsekwencje (sankcję administracyjną)". Oznacza to, że przesłanką tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie przez właściwą jednostkę administracji publicznej nieprzestrzegania przez określony podmiot (administrowany), nałożonych prawem obowiązków. Mając więc na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej, bez znaczenia pozostają okoliczności, w wyniku których strona dopuściła się nieprawidłowości, czy działania naprawcze podjęte w efekcie ustaleń kontroli, gdyż karę wymierza się za samo naruszenie prawa.

W przedmiotowej sprawie Podkarpacki WIIH wydając zaskarżoną decyzję oparł się na ustaleniach kontroli przeprowadzonej w placówce prowadzonej przez stronę i stwierdzonym w toku kontroli stanie faktycznym, który bezsprzecznie wskazywał na niepobranie przez przedsiębiorcę opłaty recyklingowej za dwie torby na zakupy z tworzywa sztucznego typu „zrywka”, a pobranie której wynikało z art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami, tym samym zostały spełnione przesłanki do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie przepisów art. 56 ust. 1 pkt 10c ww. ustawy.

Mając na uwadze powyższe Prezes UOKiK stwierdza, że żaden ze wskazanych zarzutów w odwołaniu nie był zasadny, co szczegółowo zostało wyjaśnione powyżej. Tym samym, zawarty w odwołaniu wniosek strony o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości, ewentualnie uchylenie decyzji i wymierzenie kary niższej niż skarżona, jak również uchylenie decyzji i odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej należy uznać za niezasadny, zarówno w świetle ustaleń opisanych kontroli, jak i obowiązujących przepisów prawa w zakresie wymierzenia kary pieniężnej na gruncie ustawy o gospodarce opakowaniami. Stąd też, postępowanie Podkarpackiego WIIH w tym zakresie należy uznać za prawidłowe, a zaskarżoną decyzję utrzymać w mocy.

Należy zaznaczyć również, że wysokość kary pieniężnej jaka może zostać nałożona na przedsiębiorcę, zgodnie z art. 57 ust. 4 ustawy o gospodarce opakowaniami, za niedopełnienie obowiązku wynikającego z art. 40a ust. 1 tejże ustawy może wynosić od 500 zł do 20 000 zł. Podkarpacki WIIH prawidłowo przeanalizował przesłanki wymiaru kary określone w art. 189d kpa, wymierzając stronie karę pieniężną w wysokości 2 000 zł, a więc w wysokości dolnej granicy jej zakresu, co stanowi jedynie 10 proc. maksymalnego wymiaru kary, jaki jest przewidziany za naruszenie obowiązków wskazanych w art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami.

Reasumując, Prezes UOKiK uznał, że podjęta przez Podkarpackiego WIIH decyzja była prawidłowa. W konsekwencji, organ pierwszej instancji miał podstawy do wydania decyzji administracyjnej, na mocy której wymierzył ww. przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych) za niewykonanie obowiązków określonych w art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami. Tym samym decyzja Podkarpackiego WIIH z 20 listopada 2023 r. (nr KP.8361.91.2023.1) powinna pozostać w obrocie prawnym.

Prezes UOKiK, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o IH, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o IH, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 58 ust. 4 i 5 ustawy o gospodarce opakowaniami, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek

Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Rzeszowie w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

POUCZENIE

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo-administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2023 r. poz. 2383).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1634); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), art. 58 ust. 5 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1658).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Joanna Jankowska-Kuć
Dyrektor
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

- 1) [xx]
- 2) Podkarpacki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej
- 3) a/a